

що без сильних, стабільних та професійних інститутів публічної адміністрації неможливо досягти бажаних результатів в жодній із областей суспільства [1, с. 78].

При виборі моделі публічного управління насамперед повинні бути враховані глобалізаційні процеси та викликані ними зміни в управлінні, а також національні особливості. Досягнення оптимального співвідношення між ними потребує значної теоретичної роботи та практичної перевірки пропозицій вчених. Тому дискусійним залишається питання щодо переваг чи недоліків від ранішого чи пізнішого початку реформ [3].

Теоретично відомо, що процес модернізації публічної адміністрації повинен мати три такі риси: по-перше, модернізації мусять передувати широкі публічні дебати та вивчення експертами пропонованої моделі змін та її відповідності інтересам громадян; по-друге, реформування адміністрації повинно мати системний і стратегічний характер, а не інструментальний та терміновий; по-третє, необхідно усвідомити, що якісна модернізація публічної адміністрації та її діяльність неможливі без досягнення політиками принципової згоди щодо мети та результатів її реформування.

Метою модернізації публічної адміністрації повинно бути забезпечення високої якості послуг для громадян, стабільного поступального розвитку суспільства і держави, здатність до сприймання та реалізації суспільних потреб та досягнення європейських стандартів і цінностей в сфері суспільного життя, таких як верховенство права, ефективність, прозорість, відповідальність тощо [2, с. 23].

Найважливішим висновком дослідження є переконання в можливості і необхідності модернізації публічної адміністрації України на базі принципів європейського адміністративного простору. Це повинно бути спільним завданням громадянського суспільства та політичної влади. Реформи мають ініціюватися та здійснюватися централізовано, але впровадження сучасних технологій управління може проводитися і на регіональному та місцевому рівні, що підтверджено як зарубіжною, так і вітчизняною практикою, в тому числі й на базі наших пропозицій.

Список використаних джерел:

1. Кравцова Т. М. Поняття та принципи діяльності публічної адміністрації / Т. М. Кравцова, А. В. Солонар // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 522–525.

2. Друцул Т. Поняття органів публічної адміністрації як складової частини державного апарату / Т. Друцул // Підприємництво, господарство і право : науково-практичний господарсько-правовий журнал. - 2012. - № 5. - С. 21-24.

3. Концепція реформування публічної адміністрації в Україні – [Електронний ресурс]. – Режим

доступу: http://www.pravo.org.ua/files/stat/Concept_public_administration.pdf

Реформування вищої освіти в умовах євроінтеграції

Пачевська В.І., студент ННІПІ НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Булик І.Л.

Завданням законодавства України про освіту визначено врегулювання суспільних відносин у галузі навчання, виховання, професійної, наукової, загальнокультурної підготовки громадян.

Ядром законодавчої бази вищої освіти в Україні є Конституція України. Закон України «Про освіту» (1996 р.) та інші нормативно-правові акти регулюють окремі питання функціонування вищої освіти (фінансові, майнові тощо).

Згідно з Конституцією України (ст. 53) кожен громадянин має право на освіту. Для громадян України держава декларує доступність і безоплатність дошкільної, повної загальної середньої, професійно-технічної, вищої освіти в державних і комунальних навчальних закладах; розвиток дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної, вищої і післядипломної освіти, різних форм навчання; надання державних стипендій та пільг учням і студентам.

Конституція України закріплює право громадян на безоплатне здобуття вищої освіти в державних і комунальних вищих навчальних закладах на конкурсній основі.

Безпосереднє законодавче регулювання у сфері освіти, у т. ч. й вищої, здійснюється Законом України «Про освіту». За цим законом освіта розглядається як основа інтелектуального, культурного, духовного, соціального, економічного розвитку суспільства і держави, вона є пріоритетною сферою соціально-економічного, духовного і культурного розвитку суспільства.

Метою освіти визначено всебічний розвиток людини як особистості та найвищої цінності суспільства, розвиток її таланту, розумових і фізичних здібностей, виховання високих моральних якостей, формування громадян, здатних до свідомого суспільного вибору, збагачення на цій основі інтелектуального, творчого, культурного потенціалу народу, підвищення освітнього рівня народу, забезпечення народного господарства кваліфікованими фахівцями.

Верховною Радою України 1 липня 2014 року прийнято Закон України «Про вищу освіту». Освітяни в своїй масі вважають його достатньо прогресивним і таким, що суттєво розширює автономії вищих навчальних закладів України.

Якщо порівнювати новий закон з попереднім, то його без сумнівів можна назвати прогресивним. Одна з головних ідей нового закону полягає в децентралізації влади у сфері освіти і скороченні втручання Міністерства освіти і науки України в діяльність вищих навчальних закладів. Це величезний плюс.

В Законі є моменти, які потрібно доопрацювати. Наприклад, питання про фінансову діяльність вузів. Вона повинна бути прозорою. Після того як Міністерство освіти і науки України стало публікувати свою бухгалтерську звітність у себе на сайті, нерозумно не зобов'язувати університети чинити так само. Прозорість повинна бути і в кадровому питанні. Оголошення про вакансії повинні публікуватися у відкритому доступі, в ідеалі - і англійською мовою.

Дуже багато говориться про свободи та права вищого навчального закладу. Так, вищі навчальні заклади можуть провадити освітню діяльність разом з іноземними навчальними закладами за узгодженими освітніми програмами. Вони мають право: самостійно розробляти та запроваджувати власні програми освітньої, наукової, науково-технічної та

інноваційної діяльності; самостійно запроваджувати спеціалізації, визначати їх зміст і програми вибіркових навчальних дисциплін.

Варто відзначити, що у новому Законі є й прогалини. Нажаль із тексту Закону повністю вилучено гарантію про мінімальну кількість прийнятих на перший курс студентів, які повинні вчитися за безплатною формою навчання. Також ст. 68 вищезазначеного Закону фактично дозволяє адміністраціям вищих навчальних закладів необмежено збільшувати розмір плати за навчання студентів-контрактників.

Однак, не зважаючи на деякі недоліки нового Закону, це суттєвий крок в правильному напрямку – більшій автономії університетів.

Освіта - специфічна галузь громадського життя. Її належний стан є важливою передумовою розв'язання завдань, визначених суспільством, формування кадрів для народного господарства, успішної трудової діяльності населення і т. ін. Вона - умова наукового пізнання світу та його закономірностей, реалізації об'єктивних потреб держави у постійному накопиченні та поновленню знань, сфера прилучення людей до культури і мистецтва. Без освіти неможливі всебічний розвиток особистості, включення її в систему суспільних відносин. Рівень освіти - мірило цивілізованості будь-якої людської спільноти, істотний показник її прогресивного поступу.

Актуальні проблеми розмежування понять «посадова особа» та «службова особа»

Петрик О.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Булик І.Л.

Вперше у законодавстві України термін «посадова особа» був вжитий у Законі України «Про державну службу» і набув подальшого використання у Конституції України і поточному законодавстві. З прийняттям Конституції України 1996 р. виникла проблема розмежування понять «посадова особа» і «службова особа». Сьогодні законодавець часто послуговується цими термінами, однак відсутність належних критеріїв у їх розмежуванні створює значні труднощі у правозастосовній практиці. Саме це питання стало наріжним у цій статті.

Службова особа – державні службовці (відповідно до ст. 18 ККУ), а також службовці громадських організацій, які мають право на офіційні дії. Законні вимоги службових осіб мають юридичне обов'язковий характер. До службових осіб належать керівники установ, міністерств, відомств та особи, які користуються правом наймати і звільняти працівників, а також особи, які постійно чи тимчасово здійснюють функції представників влади, обіймають посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських обов'язків в установах і організаціях.

Відсутність визначеності правового, зокрема адміністративно-правового, змісту поняття «посадова особа», поряд з його активним використанням у законодавстві, призводить до зниження ефективності